

МИХ. ГЕРАСИМОВЪ

ТВОЯТЪ ГЛАСЪ

Гласътъ ти — звънъкъ,
детски рѣзъкъ,
сияятъ своитѣ очи.
Прости, дете —
не забелѣзахъ
азъ твойтѣ пролѣтни лжчи.
Заводътъ дименъ и огроменъ
хриптѣше, като ураганъ.
Като цвѣтець, откритъ и скроменъ,
ти пѣеше задъ своя станъ.
И азъ бѣхъ прикованъ до стана,
отъ блѣсъка опияненъ,
плененъ отъ живата стомана,
съ магнитна сила заплненъ. . .
Ти махаше въ дима размѣрно
до болка опнати ржце
Като машинна часть, навѣрно,
изглеждаше ми
ти, дете.
А сякашъ паяжинка бледна,
димѣха огнени вълни
и като гължби въ стъклата
шумѣха пролѣтнитѣ дни.
Веднажъ видѣхъ
свѣта случайно,
такъвъ огроменъ
и лжчистъ,
въ разкрититѣ необичайно
дълбоки твои очи.
— Сега деньтъ такъвъ красивъ е,